

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

a dnul Carol Schuder în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Nedumerire întemeiată.

Primum următorul articol, cu care noi
ne identificăm:„Dreptatea” este un ziar, cărui noi
avem motiv să-i dorim o viață lungă.El are tristul curaj al opiniunilor
„sale”, care pe noi ne îndeamnă însă
a lămurii mai bine, decât am face-o poate
fără acest stimulent, și opiniunile noastre.Să nu ni-se ceară însă imposibilul:
de a sta în toată ziua de vorbă cu
„Dreptatea”. Chestiunile, ce le deschide
ea, merită atențiunea adversarilor numai
când ating fundamentele politice naționale
române. Atunci suntem datori a dovedi:
care pot fi urmările și mai ales
și care-i originea părerilor greșite și fatale,
ce le găsim în organul casei Mocsonyi;
atunci suntem datori a concentra
toate elementele necesare pentru a publicul
se poată da o judecată întemeiată
asupra lor; suntem datori a opune lămuririle
noastre față de tendența, de a face apel,
prin colorarea falsă a relațiilor, la sentimente
neloiale.În timpul din urmă „Dreptatea” a
scris, precum se știe, într-un chip propriu,
în bine cunoscutul ei chip, despre
Monarh și Vienna.În al cui folos — ne-am întrebat și
ne întrebăm uimiți — „Dreptatea” susține
în scrierea sa acest detestabil ton? Am dat
în câteva rânduri răspunsul nostru la această
întrebare. Îl repetăm și azi, de-astădată
scufundând însă și mai adânc sonda politică
în adâncimea, în care zadarnic se mai fac încercări
de a ascunde originea acelei politice cimișorene
pe care noi o combatem, pentru-că este primejdioasă,
în desaccord cu sentimentul și voința poporului
român și fatală acestuia.Din capitala Ungariei se conduce
toată politica maghiară. Această politică
totdeauna și-a avut și are îndreptată atențiunea
asupra naționalităților, pe care își dă silința
să le țină în loc, să le zădărnicească dezvoltarea,
să le maghiarizeze, să le prepare ca material bun
și sigur pentru Ungaria independentă și mare
putere.Când ne dăm așadar silința să știm
ce idei se răspândesc asupra acestei chestiuni
de către Maghiari și ce idei se răspândesc
între naționalități de „naționali” și când le
comparam, facem o lucrare, care devine, prin
resultatele ei, foarte instructivă și ne descopere
afiliațiunea ori deosebirea ideilor politice
asupra aceleiași chestii la Maghiari și Nemaghiari.Dacă constatăm asemănări esențiale,
trebuie să admitem că originea lor este și o
tendență similară.Acesta ne-a fost modul de procedere
pentru găsirea materialului ce-l dezvoltăm
în cele ce urmează. Am căutat să știm în
care chip Slavi, Români și Sași Ungariei și
Ardealului trebuie să fie prelucreți pentru a
se pleca la idei care în Ungaria singură și
tare ei ar putea să fie fericiți și frați „dualizați”
cu Ungurii.Pentru a obține acest rezultat, agenții
Maghiarilor trebuie să facă și o politică
asemenea.Dacă putem dovedi, că această încercare
s-a făcut și se face și față cu Slavi, și față
cu Sași, și față cu Români, atunci trebuie să
ni-se conștientizeze, că nu numai bănuiele ce
am exprimat până acum, dar ori-ce bănuială,
ori cât de gravă ar fi, este de aici încolo
motivată.

Și noi putem dovedi acest trist lucru!

Să ne întrebăm așadar, ce pericol amenință,
după Rimler — tradus ca foarte „interesant”
și nelușor de nici un comentariu negativ de
„Dreptatea” — în scrierea sa asupra împăcării
Slavilor cu Maghiarii, scriere apărută în „Nouvelle
Revue” din Paris.

Rimler scrie:

„Nu este nimic nou, că an de an Germania
adăpostește o mare mulțime de coloniști în
Ungaria și Peninsula-Balcenică, pentru a
impedea emigrarea spre America unde în
curend își pierd Germanismul și sunt pericu-
loși pentru Germania.„Pentru aceea Ungaria și Peninsula-balcenică
cu tot dreptul privesc în Germania pe cel mai
periculos dușman al lor, a cărui influență
trebuie înlăturată, dacă este ca Ostul Europei
să nu se conștientizeze în Germanism.„Din momentul, în care se va trezi la
Maghiari și Slavi conștiința, că au un dușman
comun — Germania — și amici comuni —
Francia și Rusia — și-ar face loc și o apropiere
între Maghiari și Slavi.”Aceste vederi se găsesc — întocmai — și
la dl V. Babeș. El le-a spus în cuvântarea
cu care la 1884 a motivat rezoluțiunile luate
de conferința din acel an. După ce Babeș a vorbit
de Francia „generoasă”, care dela revoluția cea
mare a făcut „când mai mult când mai puțin”
dar „totdeauna politica popoarelor europene”
— el continuă:„Astfel Germania, după necesitate, după
natura situației și poziției sale, este avizată
a reveni la — ceea-ce făcea mai înainte de a
fi descoperită și deschisă America pentru
colonii, începând din secolul al XI-lea, adică
la dirigearea excedentului populației sale, a
colonilor sale, dimpreună cu producțiunile
industriei sale, cu marfa sa — spre Orient,
cari toate mereu s-au asigurat ocuparea
succesivă a Orientului și prin aceasta durabilitatea
egemoniei preste popoarele Europei, Asiei-mici
și ale Africii vecine! Aceasta este politica
germană, cuprinsă în cunoscutul „Drang nach
Osten”. Astăzi deviza modernei politice
germane este: pacea. Firește, Germania a
câștigat mare putere și are trebuință de mult
timp, ca să și-o asigure prin consolidare și
prin cuceriri pacifice. Pe cât timp Germania
singură nu este de ajuns pentru asigurarea
acestei păci, ea trebuie să facă presiune, mai
dulce sau mai amară, asupra vecinilor, pentru
a și-i face prieteni, sau vasali, pentru-că așa
se aibă la dispoziție la cas de nevoie forțele
militare ale acestor popoare. Veți înțelege
dar, pentru-ce cei dela Berlin, după Sadova
și după Sedan au stăruit, ca Austria să facă
și resp. să susțină dualismul, voiau adică să
se sfășie și slăbească, pentru-ca prin un
astfel de sistem, să-i facă imposibilă
emanciparea de sub puterea sau conducerea
lor.”Idea finală, s-a arătat altădată, este
falsă. Dl V. Babeș mai zice însă:„De tot naturală și totuși admirabilă
combinațiune și pornire. Dar veți pricepe că
Germania nu poate să ocupe Orientul pentru
scopurile sale, decât peste corpul național al
Maghiarilor și al Românilor, și fără conflict
și luptă grea cu Rusia, la tot pasul ce face
înainte. Cu cât mai energic Germania tinde
spre Orient, cu atât mai tare apasă și împinge
pe Maghiari asupra noastră, și cu cât mai
resoluit pășește ea înainte prin ocupațiunea în
Bosnia și Hertegovina și prin cucerirea
politică-financiară în Serbia, cu atât mai mult
isbește în interesul slav și provoacă rivalitatea
Rusiei.„Și în mijlocul acelor două tendențe
contrare, puternice, chiar la punctul, unde
se încrucișează spadele acelor doi uriași, două
elemente sunt puse, ca prin necesitatea istorică
cum zicem — providență, după natura lor
neinclinate nici Neamului nici Muscalului, ci în
spriginirea reciprocă totemai cualificate și
chemate de a fi părte despărțitor, sentinela
Europei și spirit moderator între ambii —
între interesul propriilor vieți și a libertății
popoarelor europene: elementul român și
elementul maghiar. Dacă nu ar fi acestea,
de mult Rusia ar fi ocupat Constantinopolul și
Peninsula-Balcenică și ar fi stăpâna peste
Archipelag și peste Adria, și Europa ar fi
caza-cească, ear monarhia habsburgică nu ar
mai exista. Dar tot asemenea, dacă elementul
român și cel maghiar nu și-ar fi vor pricepe
misiunea nu se vor înțelege, spriginii, iubi și
consolidarea reciprocamente sfârșimase-vor
ambele între sine și prin puterea presiunii
din ambele părți gigantice și perivor, și
pacea, libertatea, cultura civilizațiuneaEuropei, pentru lung timp, poate pentru
totdeauna vor fi amenințate, turburate,
nemicite! Și — eată acl în esență interesul
cel mare comun, vital, solidaritatea naturală
între elementul maghiar și cel român, și —
interesul cel mare al Europei apusene pentru
această solidaritate!”Când vorba este ca Rimler să impace
pe Maghiarii cu Slavi, el scoate așadar
la iveală pericolul, ce vine din partea
germanismului!Când vorba este ca Babeș să „modereze”
pe Români față de Maghiari, el scoate la
iveală pericolul, ce vine din partea
germanismului!Când vorba este ca Meltz să facă pe
Sași mai acceptabili față de politica
Maghiarilor și el scoate — ori-cât de ciudat
s-ar părea — același pericol la iveală!Este o admirabilă potrivire între
acești trei politicieni și agenți politici!Meltz susține (în scrierea Die Stellung
der Siebenbürger Sachsen in Ungarn,
pag. 16) că germanismul implică următorul
pericol:„De sigur azi nimeni în Germania nu se
gândește să anexeze la Germania provinciile
germane ale Austriei. Dar de unde se știe
noi că această stare va dura vecinic! Într-un
viitor, în tot cazul încă îndepărtat, provinciile
germane-austriace nu vor cădea totuși spre
punctul lor natural de greutate, spre
Germania?”Și deci Meltz conchide, ca și Rimler,
ca și Babeș — care admite însă, atât de
circumspect este el, și pentru România
același scop de întărire — întărirea
Ungariei.

Meltz zice, continuând:

„Pentru acel timp Ungaria trebuie să
fie tare și puternică pentru a pute sta pe
propiile picioare și a pute forma singură o
mare putere. Condițiunile naturale pentru
aceasta sunt date.”Dar se nu fie o blasfemie alăturarea
dlui Babeș în această privire, cu Meltz? Nu-
i „Tribuna” earăși perfidă? Nu vrea ea
earăși să suspecteze numai, să insulte pe
vechii luptători binemeritați etc.? Ce
Babeș a retăcut în conferința dela 1884,
a spus-o la 1882 în discursul asupra lui
Andrei Mocsonyi, unde dl Babeș a zis,
după ce a vorbit despre dualism:„Andrei Mocsonyi era unul dintre cei
puțini, ce la moment recunoscă morbul
societății așa numite imperiu austro-ungar,
și el totdeauna recunoscă, că acest morb, în
acest stadiu de dezvoltare, nu se poate vindeca,
ci că el trebuie să și facă cursul său natural
spre a ajunge în situațiunea — sau de a
devine vindecabil sau de a se disolva și
distrage. Deci Mocsonyi sfătua, ca Români,
cu slabele (Aha! Red. „Trib.”) lor puteri
proprii, să nu mai încerce a împiedeca
cursul natural al procesului de dezvoltare
(Adecă disolvare și distrugere! Red. „Trib.”)
în noul organism al statului austro-ungar,
ci cine tocmă are plăcere și dispozițiune,
mai bine să-l promoveze; națiunea însă să
adopte și să păstreze o politică rațională de
pasivitate și resp. abținere.”Dl Babeș a rostit aceste cuvinte fără
să le reprobe și totdeauna el a făcut politica
acestei case mocsonyiste. Și avea chiar
îndrăzneala să și iee și un caracter de
oficiu, când vorbind în conferințe, devenia
mai precaut, vorbind așa ca să-i placă
politice mocsonyiste filo-maghiare, dar
nici așa ca să se fie ușor prins cu mâta
în sac.În prefața cărții sale Meltz zice,
că el „nu scrie din însărcinarea sau în
soldul vreunei partide”. Poate fi, dar
franceza vorbă spune, că „cine se scuză,
se acuză”, ear „Kronstädter Zeitung”
a spus că de câte ori este vorba de acțiuni
săsești în sens filo-maghiar Meltz pleacă
din — Pesta la Ardeal. Dl Babeș nu s-a
scuzat ca Meltz, poate fiindcă știe că tot
nu l-ar fi crezut nimeni!Este interesant a vedea apoi urmările
ce se trag, ca de pîr, din premisa că
germanismul este pericolul cel mare. Pen-tru-că, nu se zice, cum, după aceea pre-
misă, firește ar fi să se zică: suntem
dușmani dușmanilor imperiului, deci
Germaniei, ci se spune: suntem dușmani
— Vienei!Și astfel Rimler caută să convingă
pe Slavi, că dușmanul e — Vienna: „Dreptatea”
caută să convingă pe Români, că dela
Viena nu mai avem ce aștepta; și Meltz
și dă silința să convingă chiar și pe Sași
despre același lucru scriind:„Pentru guvernul vienez noi (Sași)
am fost totdeauna buni pentru a-i scoate
castanele din foc, când însă am întins și noi
mîna după vre-unul din fructele scoase,
drept mulțumită ni-s-a dat peste degetele
fripte...”Pentru aceea am fost neteziți, pentru-că
ca instrument nu am fost nici-odată disprețuiți...Să nu fie suspectă această coincidență?
Nu suntem siliți să admitem, că aceste
asemănări atât de fundamentale trebuie să
ne facă a conchide la aceleași scopuri, pe
care Meltz le spune foarte sincer și pe care
Babeș le-a spus oficial — numai despre
Andrei Mocsonyi? Să ni-se ierte deci cel puțin
îndrăzneala, de a crede ce dovedim și ce
este natural să urmeze din ce am dovedit.Am dovedit două lucruri vechi cu
noue argumente și anume:1. Că politica combinată din emanațiile
lui Babeș, Mocsonyi și „Dreptatea” are
idei identice cu politica celor-voesc să
câștige și pe Slavi și pe Sași pentru
statul național și în curend și independent-
maghiar. De aici rezultă:2. Că dacă politica română se va
potrivi acestor vederi, ea va ajuta popo-
rului maghiar, ca el să ajungă acolo unde
unii o și spun, ca Meltz, că va ajunge,
că trebuie să ajungă: la dismembrarea
Austriei.Este curios, și că toți acei domni, ale
căror scrieri și fapte politice le-au com-
parat în acest articol își duc viața în
felurite condiții toate dependente ori în
apropiere de viața maghiară, al căror
spirit l-au și supt.Dar ce zor am eu, politician român,
să agit contra Vienei și Germanismului?
Exprim eu un sentiment al poporului,
dacă așa face aceasta? Servesc eu un
interes al lui?Nu. Și prin urmare noi trebuie să
refuzăm hotărît ori-ce nouă încercare
de acest chip s-ar face la noi, facă-se
ea în „Dreptatea”, facă-se în biografiile
Mocsonyilor, facă-se în discursuri publice,
care au contat ca toată această politică
la naivitatea auditorului, care în curend,
convingându-se de adevăr, au refuzat de a
mai aplauda și urma pe sacrilegiul Herostrati
ai corectei și tradiționalei politice române
și au urmat direcția „Iribuneii”, intru-
pată în comitetul național im-
procesuat și osândit în procesul Memorandului.
Precum Meltz cerea apoi — atât de
departe merge asemănarea între el și
Babeș, — ca „Tageblatt” să dispară,
noi am fost dați în judecată ca să
disparem ca osândiți judecătorește!Materialul desfășurat aici este surprinzător
prin identitatea sa în tot locul unde el
a fost trimis în contra luptărilor naționali
și pentru a câștiga simpatii Maghiarilor.Pentru a preveni ori-ce discuție vagă
și deci zadarnică cu „Dreptatea”, care
va încerca earăși să se spele de păcatele
ce au născut-o, credem că ea trebuie să
dovediască următoarele lucruri, cel puțin
ca teorie:1. De ce și din ce se vede, că Germania
este dușmanul Românilor?2. Prin ce s-a dovedit, că Vienna este
instrumentul Germaniei pentru împingerea
săsească la germanismului?3. Ce pericol concret cuprinde el
pentru Români?4. Este disolvarea Austriei așa de ușoară,
precum o admitea Andrei Mocsonyi?5. Ce alcătuire de state ar lua locul
Austriei disolvate, în părțile necuprinse
de Ungaria?Suntem siguri, că pentru morișca
politică a lui Mocsonyi, Babeș și „Dreptatea”
aceste întrebări sunt petri de nemăcinat.Lipsa unui răspuns satisfăcător, trebuie
să fie privită însă ca o conștientă tragere
pe sfoară a națiunii române, care azi e
veselă, că poate face o politică bună și
este sigură, că nu se vor mai găsi fii
rătăciți care să încerce a abusa de ea.Acestea voiam să le expunem din
incidentul păreri din „Dreptatea”, că nu
ne-ar trebui atăta „politică mare”. Dacă
am face-o pe cea expusă mai sus, am fi
de sigur foarte bine vânduți și de inspi-
ratorii „Dreptății”, care au „politică
mare”, dar o politică mare fatală pentru
întreg Românismul!Din păcătoarele guvernului ungu-
resc. Suntem informați, că valoroasa carte
„Limba română, ființa și istoria ei” a
dlui Dr. Virgil Onițiu n-a fost aprobată
de ministrul școlilor. Ceea-ce este mai
scandalos, e faptul, că raportul pe baza
cărui s-a refuzat aprobarea, este făcut de
se-cătura Alexits György.Dinasticism unguresc. „Szegedi Napló”
dela 21 Februarie spune, că un membru al
casinei maghiare de acolo, a propus că în
vedere pierderii familiei Domnitoare, îndurate
prin moartea arhiducelui și dinrespect față
de familia regească, să se amne petrecerea
casinei proiectate pe ziua de 23 Februarie.
Fițiica spune cu satisfacție multă, că această
nepatriotică propunere a fost respinsă cu
unanimitate, pentru-că „nu-i iertat să se
confunde doliul Maiestății Sale cu doliul
națiunii”.Astfel, în urma acestei patriotice rațio-
nări, doliul familiei domnitoare, nu s-a
 luat în socotină. Când a murit însă Kossuth
Lajos, într-g Seghedinul era îmbrăcat în
negru...Acestea probabil, drept răsplătă pentru
marinimosul ajutor al Maiestății Sale, pe
care i-a dat Seghedinului, după desastrul,
când valurile Tisei esundate au nimicit orașul!Un pungaș, spriginitor al ideii de
stat. Mai zilele trecute „Pesti Napló”
publicase o corespondență din Italia, în
care un anume Zigány se plângea de
agitatie ce o fac foile italiene —
inspirate de Ligă — Ungurilor și a
ideii de stat maghiar.Aflăm, că acest cald spriginitor mare
în Italia al Ungurilor este un fost funcționar
din Fiume, fugit din temniță, unde
fusesse băgat pentru-că a furat 2000 fl.

Interpelarea dlui V. A. Urechia.

(Discurs rostit în ședința dela 28 Ianuarie a
Senatului român.)

(Urmare.)

Dl V. A. Urechia: Se aduc când ele
concordă cu un întreg sistem. Așa e de
sălbatecă procedarea generală, încât dator
sunt a n-o tăce, ori-cât și eu însumi vreau
să apăr pe poporul unguresc, și să nu-l
constituesc responsabil pentru faptele
guvernărilor sei. N-am nimic cu Ungurii,
am cu guvernul unguresc, care face
asemenea fapte. (Aplause, bravo!)Dacă sunteți curioși a afla, dlor, vă
spun că banii, cei 500 de lei, s-au dat
cuiva. Cui? La reclamațiunea făcută de
cei care au trimis banii, la biurul nostru
postal, reclamații făcute în mai multe
rânduri, în fine s-a răspuns de
guvernul unguresc că banii s-au pre-
dat unei persoane, care a subscris în
loc de Pompei Marcu, a cărui adresă
era exact dată în mandat; s-au dat
unei Maria Pompar. Sub acest nume
cred că banii i-a sequestrat pentru
sine vre-un amplotat oare-care. Casul
este în recidivă, nu este unic, sunt
mai multe, din fiecare eu v'am adus
numai câte unul.

Nu sînt acela, care cu inimă voioasă aş voi să înegresc administraţia unei ţeri vecine; nu fac anume cas din mandatele neajunse la destinaţie, dar' nici voui ca Ungurii să toarne o barilă de cerneală asupra convenţiunilor postale care sînt nu mai fie respectate. Sper că guvernul unguresc va reveni asupra circulaţiei necualificabile a fostului ministru Bela Lukács. Dar', dl. judecător puţin dispoziţiunile luate de dl. Bela Lukács: la orele 3 şi 30 minute sînt vii sînt iei scrisoarea, de unde nu, ea se va înalpaia la urma ei, în contrazicere cu regulamentele postale, care spun cît timp trebuie să stea în birour scrisoarea, până să poată căde ori la rebut, ori să fie înalpaia la urma ei, ca nelmanuabilă. Notaţi, vî rog, că omul care este chemat la postă este prevestit că de nu va veni exact la ora cutare, nu se va mai pute întîlni cu scrisoarea.

Se putea întempla ca cel chemat să nu fie acasă şi să nu se fi putut duce la 3 ore şi jum. să primească corespondenţa; apoi urmează de aci ca scrisoarea să nu-i fie predată şi să se întoarcă înapoi? Astfel vîzuraşi cum Dr. Tripot n'a putut îndeplini misiunea sa de avocat, şi comerciantului din Piteşti, i-s-au căsunat pagube. În puterea cărui articol din convenţiunile postale, circulaţia a inventat termene de retragere a scrisorilor, la care nu pot fi la postă persoanele cărora sînt adresate scrisorile?

Las o sumă de casuri, care al ilustra interpellarea şi voui să rog pe dl. ministru de interne, respective pe dl. ministru de externe, care binevoeste a mă onora cu răspunsul, care îl sper bun şi românesc, deşi în terminii ceruţi dela un ministru; binevoescă domnii ministri, guvernul nostru, de a lumina direcţiunea postală de peste munţi, de a o convinge că cetăţenii României sînt jigniţi, într-un drept, care le e garantat de constituţiunea ţerii şi de convenţiunile postale ale întregii uniuni postale şi telegrafice, când nu numai nu pot trimite dincolo de munţi, cu siguranţă că vor ajunge, scrisorile şi pachetele postale, fără-ca conţinutul lor să fie cunoscut publicului întreg unguresc, cu marea vătămăre a intereselor comerciale şi cu mare jignire a adresanţilor, cărora li-se deschid scrisorile trimise din ţeară. Bine ştim, se deschid scrisorile adresate celor din temniţă, înţelegem aplicarea de regulamente la corespondenţa osândiţilor la temniţe. Este probabil că cu scrisorile adresate nemuritorilor martiri români din temniţele din Vaş şi Seghedin, face ce voeste direcţiunea temniţelor; dar' oare Ungaria întreagă este o temniţă universală? (Aplauze.) Că nu se mai poate corespondenţa cu cei din Ungaria fără controlul guvernului sau? (Aplauze.)

Nu numai că se jignesc interesele noastre, ale comerului şi industriei noastre printr-o asemenea dispoziţiune a fostului ministru Bela Lukács, dar' încă prin aceasta se calcă convenţiunea postală, la care s'a angajat Austro-Ungaria, împreună cu toată uniunea postală. Există în această convenţiune un singur cas, când scrisorile pot fi înapoiate la urma lor, şi în tot casul respectate cît priveşte secretul lor.

Art. 16, alin. 5, zice că numai acele corespondenţe nu se distribuie pe teritoriul unui stat, „care conţin într-un mod vizibil inscripţiuni, desemnuri etc.”

Ce rămăne guvernului nostru de făcut, faţă cu asemenea violare a secretului scrisorilor şi a nedistribuirii lor în Ungaria? Aplicarea art. 26 (convenţiunea dela Viena din 1891) şi la cas când nici după aceasta călcarea de convenţiuni nu încetează, vî rămăne, dl. ministri, aplicarea altui articol.

În această convenţiune dela 1891 avem mijlocul să facem intervenire, şi aci nu mi-se va spune, că nu putem interveni, căci se prevede în art. 23 hotărît, că în cas de conflicte avem dreptul la judecata de arbitrii, avem să apelăm la judecarea arbitrilor din uniunea postală. Ei bine, guvernul dacă nu va fi ascultat amicalmente asupra reclamaţiunilor ce este dator să facă în urma interpellării mele, în ceea-ce priveşte interesele comerului, industriei şi în genere interesele Ţerii-Româneşti, va fi dator, după mine, să facă apel la arbitrii prevăzuţi de convenţiune ca să impună guvernului ţerii vecine reintarea în convenţiune.

Dar', dl. ministri, mi-se va răspunde că este în convenţiune alineatul din art. 5, care rezervă statelor contractante dreptul de a nu da curs, de a nu distribui o scrisoare.

Bine, să se oprească la bioururile postale o scrisoare, care ar arăta în mod vizibil — ce ştiu eu? pe liberalul Wekerle spânzurând Români, Saşii — ori ce ştiu eu ce caricatură, din momentul ce aceste sînt vizibile. Pot să le oprească, căci aşa zice convenţiunea dela 1891; dar' atît şi nimic mai mult! Cu ce drept dar' se procedează în Ungaria la violarea secretului corespondenţei garantat?... Întrucît priveşte coletele postale, ca să revin la dinsele, art. 16 din convenţiunea dela

Viena, earăşi le asigură transitul, şi în ori-ce cas transitarea tot îndrît, la cas de refuzare postală.

Apoi dispoziţiunea luate de dl. Bela Lukács, e contrară art. 4 şi 5 din convenţiunea postală mai sus arătată. (Va urma).

Din parlamentul maghiar.

Sedinţa dela 23 Februarie.

Discuţia legii budgetare (apropiaţiune). Ca primul orator e prenotat Dr. Ioan Zeleniák, singurul deputat al partidului popular, ales nu demult în oraşul slovac Levocia (cotton Spiş). Sărmanul, întocmai i-a mers în acest prim foc, ca şi fetei mari, naive visătoare, care din liniştea armonioasă a naturii într-un oraşel din provincie se pomeşte deodată în mijlocul cocoanelor rafinate din lumea mare în capitală. Ca şi de ea sărmană, „cocoanele trecute peste multe şi măruntă” rid cu hohot când ea vorbeşte de cinste şi virtute, de dragostea către părinţi surori şi fraţi, de moravurile şi obiceiurile nestricate ale oamenilor săraci: tot aşa a păţit-o şi Zeleniák, căzînd deodată din seminarul seu preotesc, unde căpăta 80 fl. pe lună, din cari trimetia 20 fl. mamei-văduve, în cuibul de potlogari, pehlivani, vînzători şi cumpărători de conştiinţe, exploatare, streberi fără de ruşine, vizitatori zilnici ai Edenurilor, Orfeumurilor şi Colloseumurilor. Bine înţeles că l-au primit pe bietul Zeleniák cu hohote proprii fiinţelor stricate când el începă a vorbi de aspirarea şi miseria poporului, de trebuinţa neapărată a religiei în viaţa naţiunilor, de fărâdelegile şi corupţia în comitate, la alegeri. Ce, cu astfel de mofturi să vină el, în parlament? Apoi acestea sînt lucruri răsuflate! Nu ştie nimic cum se întoarce lumea şi „se face politică”, naivul. Dar' l-a şi executat cum se cade Eötvös Károly, această cochetă bătrână, sulemenită cu tot felul de alifii şi pudrată cu prafuri fine şi groase. Ear' paiaţul

Károlyi Gábor îi strigă: Părinte, tu eşti nostim!

Zeleniák (fără să ţină seamă de întreprinderea grofească) ...Sistemul liberal nu va pute aplica legile religioase altfel decît pe calea ordonanţelor şi u k a z u-rilor, cu sulite înfipite, sau alt soi de forţă brachială (Mişcare şi veselie). Oratorul zice încodată că sistemul liberal a aruncat tăciunele în sanctuarul religiei.

Károlyi Gábor: Amin! (Risete sgomotoase).

Zeleniák continuă să spună că odată se vor convinge cu toţii că preotul este cel mai demn de încredere conducător al matri-culelor şi că earăşi el va fi însărcinat cu conducerea lor...

Eötvös batjocoreşte pe Zeleniák şi cu vocea ridicată argumentează la o observare a acestuia:

„Ori-cine este sau „liberal” sau reacţionar!” (Aci rîd mulţi)...

Contestă că acţiunea partidului popular ar fi isovort din popor. Acţiunea aceasta a fost iniţiată de către astfel de bărbaţi, ea a fost şi este organizată şi condusă de astfel de oameni, cari în todeauna obicinesc a sta în fruntea aşa zisei politice vieneze. Ei sînt oameni crescûţi în aşazisa şcoală a lui Metternich, în contra cărora am luptat în anii treizeci şi patruzei şi în contra cărora precum se pare, vom fi siliţi să ne răsboim şi pe viitor...

La urmă vorbeşte despre stările agrare din Alföld.

Ministrul-president Bánffy se apără mai întăin în contra atacurilor mai multor vorbitori. Pe urmă trece la chestiunea legilor religioase, zicînd între altele:

„Da, vom să le aplicăm, fără însă să jignim simţămîntele şi interesele confesiunilor” (Mare sgomot şi zarvă la stînga extremă. Strigăte: Ce va să zică asta?)... Cât despre cele două proiecte de legi încă nevotate, dacă în Casa Magnaţilor se vor face modificăţiuni, le vom primi eventual (Mare veselie la stînga şi stînga extremă. Sgomot), bine înţeles menţinînd integritatea principiilor (Mare larmă şi întreruperi).

Presidentul Szilágyi: Provoc pe dñii deputaţi să nu conturbe pe orator în expunerea sa.

Hoitz Pál: Atunci să nu vorbească caraghioslicuri. (Aşa este! la stînga. Sgomot. Să auzim!)

Bánffy... Noi credem, că partidul liberal, care ne sprigineşte, este destul de tare, şi pe deplin homogen şi prin spriginul acesta ne pune în poziţie a răspunde programului nostru.

„Adevărat este, că contele Szapáry, când era vorba de această chestiune (fuzionarea), puse la cale idea, că conlucrarea partidelor, ce stau pe baza pactului dela 1867 ar fi în interesul şi spre folosul ţerii. Deşi eu simţiam şi ştiam că guvernul şi fără de aceasta este capabil de acţiune, că partidul este destul de tare pentru a ne sprigin, totuşi m'am simţit îndemnat a încerca dacă n'ar fi posibilă conlucrarea.

„Fiind conştiiu că interpretarea, aplicarea şi realizarea pactului dela 1867 este adevărată, princiioasă desvoltării materiale şi morale a ţerii, precum se practică de 28 ani (aprobări vii din dreapta. Mare sgomot din stînga); conştiiu fiind, că încrederea Coroaanei, interpretându-se astfel lucrurile, poate fi şi este asigurată; conştiiu fiind, că partidul liberal poate lucra cu toată puterea sa şi pe viitor pe această basă, pe această interpretare: am căutat... modru şi chip de conlucrare avînd în vedere starea economică critică, pericolele socialismului şi agrarismului şi acel curent, care caută a aţîta lupta între confesiuni şi clase, — toate acestea lăsînd deocamdată în suspensie pe o vreme oare-care punctele de vedere ale celorlalte partide ce stau pe baza pactului dela 1867... Opintirile mele n'au avut însă nici un rezultat, deşi nu erau decît negocieri prealabile, întroducătoare şi nici-decum meritorii. Şi deoare-ce negocierile acestea n'au isbutit, lăsînd cu totul la o parte chestiunea fuzionării, ţin de necesar a declara, că partidul liberal este îndreptăţit şi dator a conduce şi mai departe trebile ţerii pe aceeaşi basă etc.

Cere votarea apropiiaţiunii.

Babó Emil (dela stînga extremă)... Din faptul că în ultimele vremuri au fost osândiţi trei ziarişti opoziţionali, deoare-ce luaseră în apărare libertatea presei, se poate vedea, cum interpretează guvernul libertatea presei...

Contele Pongrácz Károly (fost general)... În luptele religioase, precum ştiţi, miei devin tigri (veselie), nu se poate deci lua în nume de rău celor 14 milioane, dacă se organizează pentru a trimite la viitoarele alegeri astfel de bărbaţi, care voesc să supună reviziei legile religioase... Nu voeste să osîndească actualul cabinet, ci moştinirea tristă, care a primit-o dela fostul cabinet şi în care vedem, găsîm: „corupţia, decadenţa moralei politice, nepotismul, streberismul, rîvna după îndeplinirea intereselor personale în dauna celor obşteşti, nemulţumirea naţionalităţilor, adorarea viţelului de aur, degenerarea Bursei, servilismul cel mai de jos, lupta religiei contra francmasonismului şi raţionalismului”.

Idea de a înfiinţa o academie militară în Ungaria, — fie cu limba de propunere maghiară cum o doreşte opoziţia, fie cu limba de propunere nemţescă, precum voesc să o aibă Napoleonii şi Nelsonii partidei liberale, — oratorul nu o ţine de bună, de justă. E pentru înfiinţarea şcoalelor reale militare în Ungaria.

Din Bucovina.

(Alegerea de deputat în curia proprietarilor mari. — Timpul de glorie al boierimii române. — Armeno-Polonii. — Victor Stircea. — Protecţia guvernului. — Alegerea lui G. Vasileco. — Faciul. — Afirmarea boierilor dela graţia guvernului ţerii. — Districtele.)

Mercuri în 20 Februarie a avut loc în capitala Bucovinei alegerea de deputat din curia proprietarilor mari pentru parlamentul din Viena. Se ştie, că această curie trimite doi deputaţi. Până nu demult, boierimea a avut rolul conducător şi o influenţă covîrşitoare în aceu curie. De aceea reuşia în todeauna a-şi alege deputaţi după plac. Să nu se creadă însă, că această stare de lucruri avantajoasă a fost fructificată. Ea nu a adus naţiunii nici un folos. Nimic nu s'a eluptat în acel timp de favorabilă posesie. Dar' a venit apoi vremea de strîmtoare. Armeno-Polonii cereau şi ei un mandat şi fiind destul de tari şi decizi, cererea lor s'a realizat. Români au rămas privaţi de unul din ambele mandate, ce le posedau mai înainte. Mandatul de care dispunea încă, a fost încredinţat de un timp încoace baronului V. Stircea. Înainte de vre-o câteva luni acesta demisionase. Se scriu alegeri nouă. Armeno-Polonii aliaţi cu liberalii se opintesc a pune mîna şi pe acest al doilea mandat. Ei au majoritatea în curie, căci proprietatea mare românească a dat enorm îndrît, s'a înstrăinat. Abia a treia parte din proprietatea mare e în mîni române şi perderi nouă şi însemnate sînt imente. În asemenea circumstanţe victoria străinilor era asigurată. Dar' nu era intenţia guvernului a o concede. Boierimea română, cu toată decăderea ei materială a rămas încă tot un factor social important, ce trebuie cruţat. Mai mult încă a contribuit poate o altă consideranţă. Boierimea pretinde a ave cea mai deplină influenţă asupra maselor naţionale. Căştigată ea, vor fi căştigate şi conduse uşor şi acele.

Se face deci alegerea în ziua de 20 Februarie la Cernăuţi. Reese candidatul boierilor români, baronul George Vasileco; candidatul polon rămăne în minoritate.

Asupra atitudinii politice a lui George Vasileco ar fi pripit a ne pronunţa. Baronul e un deplin novit în viaţa politică. Ca om privat el se bucură de multe simpatii şi trece de un bărbat calm şi binevoitor.

Să nu se uite însă, că reuşita alegerii e datorită guvernului, binevoinei autorităţii, care va şti de sigur a accentua acel punct. E evident, că proprietarii mari sînt pe deplin

dependenţi dela graţie, dela arbitriul guvernului. Până nu demult se credea că ei reprezentă curia cea mai independentă. Eată prezentul ne învaţă altfel. Nu dela ei putem aştepta desvoltarea şi executarea unui viguros program. Pentru a menţine cel puţin acest un mandat în curia în care ei, deposezaţi, încă tot se simt mai acasă, ei vor trebui se balanseze şi să ţină frumos cont de toate dorinţele şi intenţiunile guvernului şi ale persoanelor guverniale. De unde să aşteptăm atunci acţiuni mai independente? Eată de unde: „districtele rurale sînt pămîntul roditor din care pentru politica bucovineană internă va încolţi şi va creşte o eră nouă”. Aici e un material, care trezit şi bine utilizat va fi o neclătită temelie. Dar' districtele vor trebui să încete a fi sinecure pentru aceia, ce nu se sfiesc a jura în şedinţele publice ale dietei bucovinene, că ei tendenţe conservatoare au şi nu naţionale!

Miles.

Dr. Svetozar Miletici.

„Budapesti Hirlap” dela 24 Febr. „din pînă unui Sîrb”, publică următoarele despre „septegenarul Miletici”:

„Deja în anul 1848 a jucat rol în mişcări naţionaliste, pe atunci era încă un tînăr student. A participat la congresul naţional sîrbesc din Carloveţ, unde s'a proclamat revolta în contra Maghiarilor. După această proclamaţie a cutriat partea sudică a Ungariei, ţinuturile locuite de Sîrbi, şi agita poporul cu înflăcărate cuvinte, ca să apuce arme în contra Maghiarilor. Pe timpul revoluţiunii dela 1848 a fost secretarul comitetului central executiv al Sîrbilor.

„După desastrul dela Şiria, Mihail, voevodul Sîrbilor l'a trimis pe spele sale la Viena, unde-şi termină studiile şi obţînd doctoratul.

„În anul 1861, a apărut din nou pe scena vieţii politice. A participat la marea congres naţional sîrbesc din Carloveţ, unde avea să se hotărască ţinuta Sîrbilor. Prima chestiune a fost, să între Sîrbi în Reichsrath ori nu? De faţă a fost atunci floarea inteligenţei sîrbe.

„Nici-când n'am văzut atîtă Sîrbi inteligenţi laolaltă, ca şi cu acest privilegiu” — scrie Ioan Ristic, fostul regent sîrbesc, pe care voevodul Mihail, l'a trimis să-i reţină pe Sîrbi dela ori-ce hotărîre contrară Maghiarilor.

„Cei mai fruntaşi membri ai congresului, care cu ceva mai înainte primiseră posturi splendide în burocrăţia austriacă, erau pentru intrarea în Reichsrath, şi astfel, pentru această propunere era de prevîzut o mare majoritate. Consilierul curţii Stoiacovici a declarat, că în Austria-mare, Sîrbi vor pute să se ferească mai curînd ca în Ungaria, guvernată de şovinismul maghiar.

„Vorbirea lui Stoiacovici a avut mare efect, dar' imediat după el s'a ridicat Miletici şi a început:

„Nu, nu vom trimite în Reichsrath nici un deputat, nu vom mai căde în cursele Camarilei. De două sute de ani sîngerează poporul nostru drag, pentru Austria-mare şi numai ingratitudine întîmpină mereu. Viena earăşi pretinde dela noi să-i sancţionăm principiul: *divide et impera!* Am făcut o de multe-ori, dar' n'o să o facem mai mult. Maghiarii şi Sîrbi au fost inimi, s'au atacat nu odată cu arme chiar, fost-au însă şi amici şi soţi de arme, şi este cert, că au luptat pe faţă, cavalereste, ca două naţiuni nobile şi de cinste. Trecutul ne-a despărţit, dar' prezentul ne va pute uni earăşi, putem să dăm mîna frăţească unui altuia din nou. Şi Maghiarii sînt popor iubitor de libertate; amîndouă aceste naţiuni trebuie să se însire sub drapelul libertăţii şi pentru libertate să se lupte, ori înving, ori per. Vom ţine deci cu Maghiarii!

„Cu vorbirea aceasta s'a ridicat deasupra congresului, care n'a putut să aducă hotărîrea de mai înainte. Miletici a început să agite în acest sens şi în popor, şi sfetnicii curţii în scurt timp au dispărut din fruntea poporului sîrb...

„Miletici s'a apropiat de conducătorii de pe atunci ai poporului maghiar, de Andrásy, Deák, Eötvös, care l-au primit cu multă bucurie. Exemplul lui a avut mare influenţă asupra ţinutei Românilor şi a Slovacilor. Mare i-a fost însă surprinderea şi indignarea lui Miletici, când a văzut el, că în locul concesiunilor aşteptate, Maghiarii au făcut pactul cu Austria.

„Din acest moment simţindu-se înşelat de Maghiarii, a început o agitaţie fanatică în contra a tot ce este maghiar. Într-o vorbire parlamentară a sa, a declarat, că Maghiarii vor perî ori cu pact ori fără pactul încheiat cu Austria, vor perî cu voi şi naţionalităţile, e drept, dar' voi veţi dispărea fără nici o urmă, pe când noi, Slavii, vom renaşte în curînd în gîntea, puternică braţul cărui se va întinde dela Neva până la Adria”.

„Acesta: dela Neva până la Adria a fost apoi lozinca. Neoplanta s'a făcut centrul mişcărilor revoluţionare din Sud, Miletici,

a devenit profetul acestei mişcări, ear' dogma ei — „Zastava”. A isbucnit războiul turco-sîrb-rus şi voluntarii treceau cu miile peste Sava, într-ajutorul fraţilor de sînge... Autorităţile maghiare atunci au pus mîna pe Miletici, şi l-au aruncat în temniţă...”

Din Selişte s'au trimis două telegrame, una din partea femeilor şi alta din a bărbaţilor, cea din urmă este următoarea:

„Ajuns la vîrsta de 70 ani ai vieţii Te salutăm, ca pe un luptător neînfrînt al drepturilor din această patrie”. Subscrişi: Dr. Maier, Neamţu, Lăpădat, A. Gogonea, I. Popa, Mih. Stoica, Dumitru Roman, D. Chirca, D. B. Comşa, Dr. N. Calefar, N. Hociotă, D. Răsoiu, Ioan Banciu, N. Mosora, N. Roman, Iordache Roşca.

Bravii Români din Şomcuta-mare, în frunte cu dñii Andreiu Medan şi Vasile Dragoş, au trimis septegenarului naţionalist sîrb următoarea telegramă:

Activitatea, abnegaţiunea, luptele şi suferinţele tale pentru eluptarea egalei îndreptăţi a naţionalităţilor din statul ungur ne impune datorinţa patriotică în sens adevărat să-ţi gratulăm din incidentul a 70 de ani a naşterii tale şi să-ţi dorim să vezi realizate idealele tale naţionale comune tuturor popoarelor nemaghiare din patrie.

Românii din Şomcuta-mare.

Din Tilişca s'a expedit vrednicului luptător sîrb, următoarea telegramă:

Dr. Svetozar Miletici

Neoplanta.

„Neînfrîntului luptător îi dorim încă mulţi fericiţi ani spre binele naţionalităţilor. Trdească Sîrbi!”

În numele poporului din „Tilişca: Petru Iuga paroch, Petru Iuga, diacon, Nicolae Iuga, comerciant, Dumitru Rodean, proprietar.

Lupta în comitate.

(Correspondenţă particulară a „Tribunei”).

Bistriţa, Faur 1895.

Congregaţiunea extraordinară din 20 Faur a. c. a comitatului Bistriţa-Năsăud, a fost o nouă ocaziune pentru a convinge pe membrii români, că e timpul suprem a sta vecinic la apărarea drepturilor şi intereselor poporului român, atacate şi periclitate din cas în cas, cît faţă, şi cît pe acusul, nu numai din partea guvernului şi a parlamentului, ci şi din partea organelor hiperpatriotice ale administraţiei comitatense.

Să fie zis spre lauda membrilor veniţi la congreagaţiune: ca impresie generală se poate constata, că Români nostri au fost la postul lor.

Primul obiect a fost numirea noului guvern. Conducătorii administraţiei însă au abandonat de cu bună vreme idea, de a cere dela congreagaţie vot de încredere noului guvern.

Astfel s'au mărginit a propune a se lua la cunoştinţă, că în Ungaria s'a întemplat, că şi teribilul comite de odinioară al comitatelor Bistriţa-Năsăud şi Solnoc-Doboca Br. D. Bánffy a putut ajunge ministru-president.

Tot pentru a preveni disputele neplăcute din congreagaţie, nu s'a propus a se vota 400 fl. Kárpát-egyelt-ului, în scopurile expoziţiunii milleniului.

Dar' s'a curmat mersul netai al ordinii de zi, la obiectul şcoalei comunale din Borgo-Tiha.

Această şcoală comună s'a făcut şi se susţine în contra voinţei comunei Borgo-Tiha, alături, şi ca rivală cu şcoala confesională — şi încă de vre-o 7 ani.

Fie constatată spre lauda Românilor nostri din Borgo-Tiha, şi a bravului preot Ioan Dologa, şcoala comună nu are de ani de zile nici un elev.

Cu toate acestea administraţia noastră forţează susţinerea acelei şcoale.

În timpul din urmă comitetul administrativ îmbrăţişează idea, că să se vîndă clădirea şcoalei comunale, şi să se cumpere alt loc pentru şcoala comună în „Tureac”, zece kilometri depărtare dela locul de azi. Acolo încă locuiesc foarte multe familii române, care însă sînt foarte departe cu copii lor atît de şcoala confesională, cît şi de cea comună. Lucru natural, că nici părintele Ioan Dologa nu doarme, şi el se nîsuşte, ca confesiunea să aibă şcoală confesională şi ea pe „Turac”. Aci apoi se iau în luptă dreptul poporului român cu interesele maghiarisării, care caută teren de exploatare.

Representanţa comună din Borgo-Tiha, harnică şi pricepută, aduce conlus unanim: că nu vînde clădirea şcoalei comunale de azi.

Eată motivele acestui conclud negativ, aduse de părintele Ioan Dologa et consortes.

1. Realitățile școlii comunale s'au cumpărat cu de-asila cu 2000 fl., ear' astăzi nu se mai pot vinde cu acel preț. Deci comuna păgubește prin vânzare.

2. Școala comună nu având școlari, ar trebui sistată, și folosită spre alt scop, bună-oară de cancelarie comună ori notarială.

3. Comuna nu dorește a cumpăra alt loc de școală comună pe „Tureac“, căci e sătulă de arunc comună în astfel de scopuri până la 122°.

4. Numărul pruncilor e mare, dar' cel avizati la școala din Borgo-Tiha nu trec peste 160.

Deci școală confesională cu doi învățători e suficientă. Cel puțin aceasta se dovedește și prin aceea, că școala comună nu are nici un elev.

5. Încât totuși ar mai fi lipsă de o școală pe „Tureac“, aceasta o va face confesiunea cu mai puține spese.

În scopul acesta comuna este aplicată a vota, ba și votează un ajutor, cam a 1/2 parte a bugetului școlii comunale, în favoarea școlii confesionale.

Și cere la forurile competente aprobarea concludului.

Acest conclud, vrednic de oameni conștiinței de poziția lor, a făcut mult sânge rău la șefii comitatului nostru.

După aducere, imediat a eșit prigonitorul Românilor protojudele jidanofil G. S. Storch la fața locului și a silit pe notarul cercual a insinua momentan recurs, dictându-i el motivele.

Astfel ajunse lucrul la comitat, la comisiunea permanentă, care în cauză aceasta făcură congregației următoarea propunere și motivare:

Concludul comunei Borgo-Tiha nu se aprobă, căci:

1. E păgubitor intereselor instrucției populare.

2. Intenționează desființarea școlii comunale. Deși comuna e datoare a o susține și dacă nu ar exista, ar fi datoare a o înființa (1868, 38 §. 44).

3. Avere școlii comunale nu se poate substra de la scopul ei, și nu se poate întrebuința spre alte scopuri. (1868, 38 §. 40).

4. Concludul e contra legii, căci intenționează a prefăce școala comună în școală confesională (1868, 38 §. 25, alineatul 2).

(Va urma.)

† Archiducele Albrecht.

Viena, 24 Februarie n.

Cadavrul defunctului Archiduce a sosit. În tot parcursul drumului a fost primit cu jalmice solemnități. În gări a fost întâmpinat de către capii autorităților civile și militare.

Au sosit aproape toate rudeniile Archiducelui, pe care la gară i-a primit Archiducele Carol. Azi-dimineață a sosit și George, principele Saxoniei; deaseneacă și ministrul român de război, dl Poenariu, pe care Maiestatea Sa Monarhul l-a primit în audiență privată.

Sosirea trenului, care transporta cadavrul defunctului Archiduce, a fost așteptată de aproape întreg personalul Curții. Sierul învâlt în postav negru a fost sfințit în partea capelanului Curții, pater Mayer. După aceea sierul l-au așezat într'un ar tras de șese cai negri. Conductul a pornit dela gara de Sud și trecând prin Heugasse, Schwarzenbergplatz, Ringstrasse, a ajuns în Hofburg. Cadavrul a fost întâmpinat de ceremoniarul și de plebanul Curții, apoi transportat în biserica din Hofburg. Înaintea sierului mergea corul Curții cântând psalmul „Miserere“. Sierul a fost ridicat pe catafalc și sfințit în nou. După aceea ceremoniarul a înbis sierul și cheia a predat-o ceremoniarului suprem.

Sibiu, 23 Februarie n.

În zilele trecute a plecat aproape în fiecare garnisoană a Monarhiei câte o deputație militară, pentru-că se asiste la înmormântarea Archiducelui. Din garnisoana din Sibiu s'au dus: comandantul de corp Teodor Galgoczy de Ganth, generalul baron Pach, colonelul Iolm, doi majori și adjutantul comandantului de corp, locotenentul Polonkay. În același timp ceilalți ofițeri ai garnisoanei au asistat astăzi, în ziua înmormântării, la un serviciu divin, celebrat întru Archiduce. Episcopul romano-catolic din Alba-Iulia a ordonat prin circular, a se se celebreze în fiecare biserică caolică serviciu divin pentru Archiduce.

O depeșă din Viena anunță că Împăratul Germaniei, Wilhelm II., a sosit la orele 11 a. m. cu tren separat la Viena. În mormântarea se va face cu ceremonii princiare d. a. la orele trei.

CRONICĂ

Sibiu, 26 Februarie n.

Pentru scumpii întemnițați au dat în Vinul-de-jos mai multe liturgii, femeile: Raveca Cornea, preoteasă, Rafira Cornea, Ecaterina Timariu, Ana Coroban, Maria Bacaițan, Rafira Dragici, Raveca Vasii, Ana Bacaițan, Maria Dragici, Anica Bacaițan, Maria Popa, Maria Porumb, Safta Sara, Paraschiva Dăian, Rafira Crișan, Ana Aron, Saveta Vasii, Ana Sara.

— Duminecă în 24 Februarie s'a făcut rugăciune în biserica gr-cat din Sebeșul-săseș, pentru iubiții nostri martiri.

— Din Pianul-de-jos au dat liturgii femeile: Reveca I. Savu, Maria I. Marta, Reveca I. Marta, Ioana G. Marta, Ana Macarie, Ana P. Adam, Ioana Macarie, Maria G. Florea, Maria S. Savu, Maria S. M. Savu, Safta Timariu, Reveca Muntean, Ana P. Aron, Veronica Savu, Ana N. Androne, Safta G. Savu, Elisaveta Popa.

Camera advocației din Cluj publică definitiv, că domniul Iuliu Coroian și Dr. Teodor Mihali, iubiții nostri întemnițați, sunt suspendați, în mod valabil, dela exercicierea funcțiilor lor de advocați. Motivul? — condamnarea în procesul Memorandului....

Dela temniță. Păcălabul temniței din Văș se face pe zi ce trece tot mai păcătos. Zilele acestea ear' a refuzat intrarea, se vadă pe martiri, amicilor nostri V. Mangra și Dr. Iosif Blaga. Săntem informați că s'a făcut arătare la ministru. Nu credem însă că va avea vreun efect. Corb la corb nu-și scoate ochii!

Fapte gendarmerești. Primim următoarele: Mercuri în 8 Februarie au cutreărat gendarmii comunele Târlungeni, Ziziu și Purcăreni, aparținătoare de pretura Săcelelor, confiscând călindarele ce le-au găsit prin casele Românilor, și anume: unele vechi cu arhierii României și altele noue cu condamnări în procesul Memorandului. La aceasta au adus domniul cu pene motivele: 1. Nu sunt prevăzute cu timbrele necesare ungurești! 2. Deoarece-ace astăzi toți locuitorii terii sunt unguri, așa Români n'au voie să mai țină în casele lor cărți sau hârtii românești; prin urmare nici călindare românești!!! — O se le vină greu Românilor de dincolo, căd vor auzi că arhierii lor au ajuns în buzunarele gendarmilor ungurești; ear' Români de aici se vor supăra, că stăpânitorii au dat poruncă să nu mai țină prin case nici călindare și nici sərbători!!! Dar' casul următor este transgresiv și revoltant, care trebuie să pună în mișcare autoritatea superioară bisericească-scolară. În Purcăreni, de pildă, gendarmii fără nici o autorizație competentă au pătruns cu forța în clasa a II-a, unde propune slăbănuțul învățător Nateszku Miklós, care la recercarea acelora, provocă pe elevii care au călindare de părete cu condamnări în procesul Memorandului să-și ridice degetele, căci vor fi recompensați cu câte 5 cr. Îi înțelegem pe Nateszku Miklós cel sec în simțul moral și național, dar' nu înțelegem cu ce drept atacă sibirii bietului popor dreptul autonomiei bisericești. De vre-o trei săptămâni gendarmii umblă prin comunele mai sus amintite după militari și pătrund cu forța ca în satul lui Cremente, în casele Românilor la miezul nopții ca și ziua la ameză, spărind grozav pe pacienții săteni. Și e de mirat, că se leagă de Români trecuți peste 45 de ani, care se știu eliberați din milicie încă din vremea când comunele aveau drept să răscumpere câte 1—2 ficioiri dela milicie. Întrebăm deci, cine agită și turbură ordinea publică, Români cei pacienți sau tocmai susținătorii ordinii publice? Adevărată coada vechului!!!

O faptă laudabilă. Din comunele: Dumbrăvița, Chiuzbaia, Grosi, Rus, Surdești și Ngrei ni-se aduce la cunoștință, că societatea de credit „Perșeiu“ din Chiuzbaia aflătoare în cercul Băii-mari în tot anul țerfește foarte mult pentru cultura poporului român. Așa în 1893 a împărțit cărți de școală și de rugăciuni peste 50 fl. În anul trecut a provăzut școalele din comunele amintite cu tablele scriptologice în preț de 108 fl. Această faptă ne dovedește deplin, că direcțiunea amintitei societăți de credit se află la culmea datorinței sale.

Producțiunea din Viștea-inferioară s'a ținut în 17 Februarie în hotelul lui Maier. Sala a fost îndesuită de public. Aproape întreg giurul a fost întrunit la această serată. Dintre preoți mai mulți s'au distins prin absență, ceea-ce nu se poate explica decât ca provenită singur din indolența și neapăsarea condamnată. Succesul a fost satisfăcător, deși nu se poate nega că rolurile n'au fost cu aprofundime studiate. Deasemeni nici corul n'a fost destul de perfect. Toate aceste le scuza împiegurarea, că debutanții sunt începători și țerani. Nu este exclusă însă perfecționarea, dacă vor avea și mai departe în frunte pe un desinteresat și brav învățător ca dl Victor Lazar, a căruia este meritul principal în reușita acestei producțiuni. De altfel inteligența din Viștea prin zelul desvoltat pe terenul desvoltării culturale precum și a bunăstării materiale a poporului și-a câștigat un titlu la recunoștința Viștenilor. Ear' Viștenii s'au dovedit a fi accesibili pentru progres în ori-ce direcțiune numai să fie bine condus. Totul ce pe dreptul se mai așteaptă e, că zelul desvoltat pe aceste terene se-și afie aplicația binecu-

vență și pe terenul pur național, unde noi, Oltenii, am fost cam neglijăți și rău conduși. După producțiune a urmat dans în casele dlui Nic. Șandru, care a durat până dimineață. Animația a fost la culme. Însă pare a fi chiar o ironie a sorții, că toate petrecerile noastre se fie conturbate de slujbașii guvernului. Astfel nici această petrecere n'a putut fi scutită de ceva scandal. Însă a dat „Doina lui Lucaci“. Coriști în entuziasm lor provocat de însemnătatea zilei și de amintirea scumpulor nostri martiri, au început la „Doina lui Lucaci“. Căci nemernici sunt acei Români, care ori-ce petrecere și veselie a lor nu o aduc în relațiune cu amintirea martirilor nostri. Pretorul, Român și el, și conducătorul gendarmieriei, ce erau de față, provocă și amenință pe învățat. Lazar, se nu cânte. Își poate ori-cine închipui surprinderea ce a cuprins pe toți la auzul acestora. Norocul că la cunoștința coriștilor nu a ajuns această întâmplare până târziu, când respectivii și-au pierdut urma, că cine știe ce urmări ar fi avut. De altminterlea aceasta a fost o răsplătă binemeritată arangierilor, care nu știu de ce considerări conduși au invitat și Unguri. Oare când se vor purifica și petrecerile noastre de pe Țeara-Oltului? Un participant.

Wekerle — redactor. O foaie ungurească din provincie scrie, că fostul prim-ministru Wekerle, va întemeia o foaie liberă, cu titlul „Magyar Napló“. El va fi și prim-redactorul ziarului, ear' redactor răspunzător va fi deputatul Gajáry Dezső.

Necrolog. Primim următorul anunț funebreal: Véd. Samuél Cirlea nasc. Amalia Andrași a răposat în Alba-Iulia în 23 Februarie în etate de 69 ani.

Un nou defraudator a fost prins în persoana bancherului Ernyei, din Budapesta. Înselătorile și exorocările săvârșite de el sunt cele mai mari. Arestarea lui a stîrnit mare perplexitate în șirul bancherilor din Budapesta, căci le-a stricat mult „renumelui“ (?) lor în fața publicului. De aceea au hotărât că vor aduna și sumele necesare pentru aplanarea afacerii. Aici însă are cuvânt și codicele penal!

Din public.)*

A V I S !

Din incidentul pensionării mele ca medic cercual, împins însă și de împiegurările vi-trege în care cu toți ne aflăm, am fost necesitat a-mi transmite locuința din Rodna-veche la Abrud. Cu finea anului trecut aflându-mă într-o vâlmășeală de totului nesigură și grabnică, am părăsit vechia locuință fără-ca să-mi iau rămas bun nici dela nobila inteligență și nici dela bravul popor românesc din vestitul ținut al Someșului.

Suvenirile cele numeroase și plăcute, deosebite simpatii și rara iubire amicală de care m'am bucurat în decursul celor 24 de ani ai funcțiunii mele, mă deobligă moralmente a-mi cere scuzele pentru neașteptata despărțire neatrănătoare de mine și a trimite tuturor pe această cale un călduros adio și o frățească stringere de mână.

În fine rog toate redacțiunile, atât din patrie cât și din străinătate, precum și toate persoanele cu care în mai multe privințe stau în corespondență, ca pe viitor să mă cerce cu adresele lor nu în Ridna ci în Abrud.

Cu distinsă stimă:

Simeon Stoica,
medic cerc. în pens.

Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primește răspunderea

SERVICIUL TELEGRAFIC

al „TRIBUNEI“.

Budapesta, 26 Februarie n. Foaia oficială publică porunca de armată a M. Sale, în care se spune, că memoria neuitată a Archiducelui Albrecht va rămâne armatei ca un palladium al credinței, perseveranței și nădejdei în biruință. Regimentele: 44-lea de infanterie, 9-lea de dragoni și 5-lea de artilerie au să poarte pe vecie numele de Albrecht.

Budapesta, 26 Februarie n. În conferința ținută la ministrul-president Bánffy, cu scop de a chibzui asupra mișcării socialiste din Alföld, s'a constatat, că acolo nu bantue lipsa, că este cale greșită a împărți ajutoare de bani, proletariului din țeară ar trebui să-și deie ocupațiune. Nu se poate nega, că agitațiunea socialistă a luat mari dimensiuni și că a p-truns în straturile foarte întinse ale populațiunii.

Viena, 26 Februarie n. Au sosit următoarele persoane princiare: prințul Georg al Saxoniei, marele duce Vladimir al Rusiei, ducele Aosta; toți au fost primiți la gară de către Maiestatea Sa Monarhul.

Berlin, 26 Februarie n. Împăratul Wilhelm duce cu sine o coroană peste măsură de prețioasă pentru consiugul Archiducelui Albrecht.

Bibliografie.

A apărut la „Institutul Tipografic“ T.

Liviu Albini în Sibiu:

„Despre mandatele de plătire“. Explicarea legii despre mandatele de plătire (art. de lege XIX. din anul 1893) provăzută cu formulare de dl Ioan Ivan, avocat în Mediaș. Se află de vânzare la Institutul Tipografic în Sibiu și la autor în Mediaș.

A apărut: Primul tom din „Moara din Șipești“. Roman original, de preotul Ioan Costin, în care se descrie activitatea părintelui Dr. V. Lucaci. Se află de vânzare la Institutul Tipografic în Sibiu și la autor în Baia-mare (Nagybánya).

A apărut și se află de vânzare la Institutul Tipografic (Sibiu) „Un an de luptă“, de Al. Vlăhufă, distinsul poet.

De același autor:

„Dan“, cel mai trumos roman din literatura noastră românească.

În editura librăriei Nicolae I. Ciurcu din Brașov a apărut: „Abcdar și întâia carte pentru deprinderea limbii maghiare în școalele populare române“, pe basa planului de învățământ, de Francisc Koós, inspector școl. în pens. și consilier r. și Vasile Goldiș, prof. gimn.

Dr. Mihail Bonachi a scos de sub tipar următorul studiu juridic: Persoana morală în codicele Calimach.

A eșit de sub tipar în editura librăriei Socecu & Comp. Ioan Neculcea, Letopiseșul Țerii Moldovei, cu notițe lexicografice.

Se află de vânzare la toate librăriile din România.

La librăria „Institutului Tipografic“ din Sibiu se află următoarele cărți:

„Scrierile părinților apostolești“, de Dr. Iuliu Olariu . . .	—75
„Ode“, „Epode“, „Carmen Izvoade“, de Demetrescu . . .	4.40
„Introducere în Cartile Testamentului vechi și nou“, de Dr. Iuliu Olariu . . .	2.50
„Memorial“, Archiep. și Metropolitul Andrei baron de Șaguna, de Nicolae Popea . . .	fl. 1.30
„Bate la ușă“, de Carmen Sylva „Doina“, conf. ținută la ateneul din Bărlad, de Măndrescu . . .	1.10
„Homo-Sum“, roman de Ebers . . .	—28
„Critice“ 1867—1892, de Maiorrescu. Vol. I. și II. a 2 fl. 20 cr. . .	1.—
„Povestile Bănatului“, de Căntana . . .	4.40
„Studii Critice“, de Ghera. Vol. I. și II. a 2 fl. 20 cr. . .	—30
„Din Moldova“, schițe de Kotzebu . . .	4.40
„Floarea din Firenze“, de Livescu . . .	—55
„Cersitorul“, dramă în 2 acte de Livescu . . .	—55
„Poesii“, de Macedonski . . .	2.20
„Elemente ungurești în limba română“, de Măndrescu . . .	1.50
„Poesii“, de Negruzzi . . .	1.10
„Teatru“, de Negruzzi. 3 Vol. . .	8.25
„Pui de lei“, de Nenitescu . . .	1.10
„Literatura popor. română“, de Gaster . . .	2.75
„Să auzim, toate“ . . .	—25
„Trăvnițe“, 10 piese Slovești Vol. I. și II. a 1 fl. 50 cr. . .	3.—
„Introducere la psihofisică“, de Mihailescu . . .	1.90
„Saeculare“, de Ollanescu . . .	3.30
„Merinde dela școală“, de Popea . . .	—60
„Despre influența împiegurării“, de Panait Zosin . . .	—55
„Copii de pe natură“, de Negruzzi . . .	1.65

Călindarul zilei.

15/27 Februarie 1895.

Iulian: S. Apost. Onisim.
Gregorian: Leander.
Soarele: răsare 6.53 apune 5.36 m.

Buletin meteorologic.

Sibiu, 26 Februarie n. 12 ore dimineața.

Presiunea atmosfer. în mm. (Mediul lunar 127.1)	Diferența din prezis	Temperatura după Celsius	Maximul și mi inul de temperatură	Direcția vântului
723.5	—1.2	—12.9	+0.2 —12.9	SO

Din țeară 24 Februarie n. 7 ore dimineața.

Stațiunile	Presiun. atmosfer. în mm.	Temperatura Celsius	Vântul direcția	țaria
Budapesta . . .	759	— 6.8	V	1
Sătmăr . . .	760	— 3.1	SO	2
Cluj . . .	756	— 4.2	V	—
Orșova . . .	763	— 2.0	O	3
Arad . . .	760	— 1.7	O	1
Panciova . . .	760	— 5.3	NV	4

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 23 Feb. n. 1895.

Sămînța		Calitatea per Hect.	Prețul per 100 chilogr.	Calitatea per Hect.	Prețul per 100 chilo.
		dela	pănă	dela	pănă
Grâu					
Bănățenească nouă		75		76	
Grâu dela Tisa		75		76	
Grâu „ Pesta „		75		76	
Grâu de Alba-Reg. „		75		76	
„ Bacica „		75		76	
Grâu ung. de Nord „		75		76	
Sămînțe, vechi ori noue		Soiul	Calitatea per Hect.	Prețul per 100 chilogr.	
				dela	pănă
Sécără			70—72	5.40	5.45
Orz		de nutreț	60—62	6.	6.35
„		de vînare	62—64	6.40	6.50
„		de bere	65—66	7.20	8.20
Ovės		—	39—41	5.90	6.30
Cucuruz (porumb)		bănăț.	75	6.05	6.11
„		de alt soi	75	—	—
Meiu		—	—	6.20	6.80
Hrișcă		—	—	—	—
Măg. pe termen.	Grâu	Sept.-Oct. Mart.-Apr.	6.94	6.96	
	Cucuruz	Maiu-Iun.	6.51	6.56	
	Ovės	Iulie-Aug.	6.22	6.24	
	Ovės	Mart.-Apr. Oct.	6.05	6.07	
Produse diverse		Soiul	Cursul		
			dela pănă		
Prețul pe 100 kilograme.	Sēm. de trif.	Lucernă ungurească	38.—	49.—	
	„	roșie	53.—	6.—	
	Oleu de rap.	rafinat	—	—	
	Uns. de porc	dela Pesta	49.—	50.—	
	„	dela țeară	—	—	
	Slănină	svântată	42.—	42.0	
	„	afumată	48.—	49.—	
	Său	—	—	—	
	Prune	—	—	—	
	Licitar	slavon, nou	16.—	17.—	
	„	bănățenească	14.—	14.0	
	Miere	brută	—	—	
	„	galbînă străcurată	—	—	
	Ceară	de Rosenau	—	—	
Spirit	brut	—	—		
„	Drojdințe de spirit	—	—		

Cursul pieții din Sibiu.

Din 26 Februarie n. 1895.

Hărtie-monetă română . . .	Cump. 9.72	vând. 9.74
Lire turcești . . .	11.—	11.10
Imperiali . . .	9.81	9.86
Ruble rusești . . .	1.30	1.32

Bursa din Budapesta.

Din 23 Februarie n. 1895.

Renta de aur ung. 6%	—
„ de aur ung. 4%	124.
„ ung. val. cor. 4%	99.20
Împrumutul căilor ferate ung.	127.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	125.75
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	108.50
Bonuri rurale ung.	98.—
„ croate slavone	98.75
Obligațiunile desp. regalilor	100.50
Împrumut cu premiu ung.	159.50
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	149.—
Renta de hârtie austriacă	106.—
„ de argint austriacă	101.—
„ de aur austriacă	125.75
Losurile austriece din 1860	—
Acțiunile băncii austro-ungare	1065.—
„ de credit ung.	—
„ „ „ aust.	—
Scrișuri fonciare ale institut. de cred. și economii „Albina“	101.—
Argintul	—
Galbeni împărătești	5.84
Napoleon-d'ori	9.84
Mărci 100 imp. germane	60.75
Londra 10 Livers sterlingi	124.40

„IULIA“

CASSA DE ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ALBA-IULIA.

Convocare.

P. T. domnii acționari ai casei de economii „IULIA“ în A-Iulia se invită prin aceasta cu onoare în sensul statutelor §. 14 și următorii la a

III-a adunare generală ordinară,

care se va ține în 27 Martie eventual 17 Aprilie 1895 st. n. înainte de amiază la 9 oare, în localul institutului.

Obiectele vor fi:

[798] 1-3

1. Raportul direcțiunii despre cursul afacerilor în anul 1894.
2. Bilanțul anului 1894.
3. Raportul comisiunii de supraveghere asupra bilanțului și darea absolutului.
4. Împărțirea venitului curat, fixarea dividendei pe anul 1894, fixarea marcelor de prezență pentru membrii direcțiunii și a comisiunii de supraveghere.
5. Alegerea a 2 directori în locul celor sortați, și alegerea directorului executiv.
6. Modificarea statutelor.
7. Emisiunea a doua de acțiuni.

Domnii acționari care voiesc a participa la adunare în persoană ori prin plenipotenți, sunt rugați a-și depune la cassa societății acțiunile și eventual documentul de plenipotență cel mult până la 26 Martie 1895 la 12 oare a. m.

Totodată se aduce la cunoștință p. t. acționari, că cu opt zile înainte de adunarea generală în localul institutului și în oarele de oficiu se poate inspecționa bilanțul anului 1894 și raportul direcțiunii.

Alba-Iulia, în 18 februarie 1895.

„IULIA“, cassa de economii, societate pe acțiuni.

Direcțiunea.

Contul bilanțului:

Active:		Pasive:	
Cassa în număr	1751 85	Capital acționar 500 acțiuni a fl. 50	25000 —
Cambii escomptate	139494 60	Depuneri spre fructificare	106196 65
Împrumuturi hipotecare	3899 —	Cambii reescomptate	7441 —
Împrumuturi cu cavești	1841 —	Interese anticipate	2072 57
Mobilier	fl. 450.57	Fondul de reserve	1432 52
10% amortisare	45.06	Fondul de pensii	81 47
Spese de fondare	fl. 374.43	Dividende neridicate	203 97
20% amortisare	74.89	Diversi creditori	508 58
Interese de reescompt anticipate	108 42	Profit curat	5229 58
Spese de protest	3 10		
Spese de proces	114 59		
Interese restante	248 73		
	148166 34		148166 34

Contul profitului și perderilor:

Esite:		Întrate:	
Interese pentru depun. ridicate	435.27	Interese:	fl. 9724.10
Interese pentru depun. capital	4990.30	dela cambii	
Interese de reescompt	800 31	„ împrum. hipotecare	269.57
Salare	875 —	„ împrum. cu cavești	167.09
Chiria	200 —	„ depuneri proprii	9.75
Contribuțiune	976 —	de întârziere	932.06
Compet. de timbru	43 32	Provisiuni	2726 79
Porto postal	56 17	Competență de scris	491 08
Spese curente	264 54		
Amortisare la mobilier	45 06		
Amortisare la spese de fondare	74 89		
Marce de prezență	330 —		
Profit curat	5229 58		
	14320 44		14320 44

Alba-Iulia, din sedința direcțiunii, ținută în 29 Ianuarie 1895.

M. Nicola m. p., Florian Rusan m. p., D. Cinbulia m. p.,
director. cassar. comptabil.

Direcțiunea:

G. Filip m. p., N. Ivan m. p., N. Barbu m. p., I. Fulea m. p.,
preș. I. Cirlea m. p., G. Totoianu m. p.

S'a revăzut și aflat în consonanță cu cărțile duse în ordine deplină.

Alba-Iulia, 4 Februarie 1895.

Membrii comisiunii de supraveghere:

Nic. Cado m. p., A. Mazzuchi m. p., Stef. Crișan m. p., Dum. Furdul m. p., Teod. Lobonț m. p.,
preș.

Institut Tipografic T. L. Albini în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Călințarul Poporului

pe anul comun

1895.

Cuprinsul: Călințarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1895. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrelor. Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — Văduvele, de Delavrancea. — Moțul și Domnul, de Ioan Vesa, învețător. — *Economic*: Ceva despre stăpînire omidol; Sirop de smeură și de cireșe. — *Poesii*: Cu flori cu ramuri verzi, (Dedicatie martirilor nostri) de P. Dulfu; Lupta vieții, de G. Coșbuc. — *Partea hașlie*: Oala cu lapte; Anecdote; Răspuns încurcat; Ghicitori. — Tirgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. — Inscrte.

Numai 20 cr. exemplarul.
Cu trimiterea pe postă 23 cr.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIU.

A doua edițiune

din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Tocmai a apărut și se află de vânzare la librăria Institutului Tipografic în Sibiu:

CEȘTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR
ȘI
MODURILE SOLUȚIUNII SALE
ÎN
UNGARIA
DE
AUREL C. POPOVICI.

Prețul 50 cr. v. a.
cu trimitere postală 55 cr. v. a.

A eșit de sub tipar:

HOMO SUM.
ROMAN
DE
GEORGE EBERS.

Prețul 1 fl. sau 2 lei 50 bani.

Institutul Tipografic în Sibiu.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea numită veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o **explicare poporală** a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus această carte în limba română poporală. Cartea se numește:

Învețătorul Munteanu

împartășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe
despre

LEGEA VETERINARĂ

și

BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cum-
păra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip, broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Tein legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Floca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndrăgita.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 90 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușă cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genșotoa.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndrăgănit.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Pristenul meu Văntură-Toară.** Din poveștile californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Srigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgărcitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nusoi-Împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Poșacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarea Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma învină.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Elena Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste tot
vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.

Institut tipografic în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la Institutul
Tipografic în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Institut Tipografic T. Liviu Albini.